

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. , 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПИРДОП, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С.Г.Г.

при участието на секретаря М.Н.Н.
като разгледа докладваното от С.Г.Г. Гражданско дело № 20221860100515 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.49, вр. чл.45, ал.1 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от *****, ЕИК: *****, представлявано от председателя Ю.Н. чрез процесуалния представител Адвокатско дружество „*****“ с БУЛСТАТ: *****, чрез адв. И. И. Я. - Управляващ съдружник, със съдебен адрес: *****, ул. „*****“ № ***** срещу О.М., адрес: обл. София, *****. Ищецът твърди в исковата молба, че предявява иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили в резултат от неправомерното поведение на О.М., по следните съображения: И.Фактическа обстановка: На 28.10.2021 г. председателят на ***** („Фондацията“) е получил Покана за доброволно изпълнение с изх. № 33125/30.09.2021 г. по изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х. с приложение -Изпълнителен лист от 03.08.2021 г., по описа на Административен съд - София област (Доказателство № 1), с която на Фондацията е предоставен двуседмичен срок за доброволно изпълнение на задължение в общ размер 1 296,50 лв., формирано както следва: 600,00 лв. - обективизирана в Изпълнителен лист от 03.08.2021 г., по описа на Административен съд - София област; 400,00 лв. - разноски по изпълнителното дело; 296,50 лв. - такси по Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ.

Сочи се, че с молба от Фондацията до ЧСИ С.Х. с вх. № 57998/29.10.2021 г. („Молбата“), е представена имейл кореспонденция между председателя на Фондацията и О.М. (Доказателство № 2), от която е видно, че на 15.07.2021 г. в 16:14 ч. Х.К. - спец. „Деловодство“ към О.М. е предоставила информацията относно банковата сметка, по която да бъдат заплатени присъдените в полза на Общината разноски. Към Молбата е приложено и платежно нареждане (Доказателство № 3), от което е видно, че сумата от 600,00 лв. -

разноски по адм. дело № 292/2021 г., по описа на Административен съд - София област, е изцяло заплатена от Фондацията на вискателя - О.М., на 19.07.2021 г. Въпреки това, на 03.08.2021 г., в полза на О.М. е издаден изпълнителен лист за сумата от 600,00 лв. След това е образувано изпълнително дело № 20218630402578 на ЧСИ С.Х. и на основание чл. 428, ал. 2 от ГПК е наложен запор върху банковата сметка на Фондацията в „Първа инвестиционна банка“ АД. След като Молбата била разгледана от ЧСИ С.Х., на 17.12.2021 г. наложеният върху банковата сметка на Фондацията запор бил вдигнат. Със Съобщение с изх. № 5760/10.02.2022 г. по изп. дело 20218630402578 на ЧСИ С.Х. (Доказателство № 4) председателят на Фондация „Върховенство на закона“ бил уведомен, че на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК, е постановено прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 20218630402578.

За изготвянето на гореописаната молба и извършването на правни действия по защита правата и интересите на Фондацията в образуваното изпълнително дело, председателят е потърсил адвокатско съдействие и в тази връзка е направил разноски в размер 300,00 лв. (Доказателство № 5)

II. Правна аргументация

1. Ответникът, О.М., е злоупотребил с процесуалните си права. В чл. 3 от Гражданскопроцесуалния кодекс (ГПК) е предвидено задължение за участващите в съдебните производства лица и техните представители под страх от отговорност за вреди да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Видно от посочената разпоредба, задължението за добросъвестно упражняване на процесуалните права има за свои адресата участващите в делото лица (страните), както и техните представители - законни или по пълномощие. В този смисъл е Решение № 161 от 8.07.2016 г. на Апелативен съд - Велико Търново по в. гр. д. № 199/2016 г. Когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от Конституцията) или в противоречие с интересите на обществото (чл. 8, ал. 2 ЗЗД), е налице злоупотребата с право. Пример за това е, когато вискателят е упражнил процесуалното си право да инициира изпълнителен процес недобросъвестно, при условие че вече му е била заплатена сумата, т. е. при липса на съществуване на вземане в негова полза, което да подлежи на принудително изпълнение. В този случай другата страна има право да претендира обезщетение за вреди, доколкото поведението на вискателя е противоправно - в нарушение на уредената в чл. 3 от ГПК забрана за злоупотреба с процесуални права. Отговорността за вреди от злоупотреба с право по правното си естество е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право. В този смисъл е Решение № 1657 от 28.11.2019 г. на РС - Стара Загора по гр. д. № 4150/2019 г., както и Решение № 112 от 13.04.2020 г. на ОС - Стара Загора по в. гр. д. № 1058/2020 г. Със завеждането на изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х. ответникът - О.М., чрез упълномощения си представител, е нарушил тази забрана и е злоупотребил с правото си на принудително изпълнение, упражнявайки го недобросъвестно - за защита на вече погасено вземане, от което за доверителя ми са произлезли имуществени

вреди.

2. Ответникът, О.М., носи отговорност за действията на упълномощения си представител

Съгласно чл. 45 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като вината се предполага доказване на противното, а съгласно чл. 49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. За разлика от основния състав на деликтната отговорност, уреден в чл. 45 от ЗЗД, разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД предвижда хипотеза на неправомерно увреждане, при която отговорността не се носи от прекия причинител на вредата, а от този, който му е възложил извършването на определена работа. Неправомерното увреждане по чл. 45 от ЗЗД представлява фактически състав, чиито елементи следва да бъдат налице в условията на кумулативност, а именно: деяние (действие или бездействие), противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата и вина.

В настоящия случай са налице всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 49, във вр. с чл. 45 от ЗЗД, във вр. с чл. 3 от ГПК. На основание чл. 49 от ЗЗД О.М. като възложител на работа на пълномощника си по изпълнително дело № 20218630402578, по описа на ЧСИ С.Х., следва да носи отговорност за противоправните му действия, изразяващи се в неоснователното образуване на изпълнително производство за вземане, което вече е погасено чрез плащане т.е. при липса на съществуване на вземане в полза на ответника, което да подлежи на принудително изпълнение. Подаването на молба за образуване на изпълнително дело при липса на материално право представлява злоупотреба с процесуално право и е в нарушение на принципа на добросъвестност, уреден в чл. 3 от ГПК.

В ИМ се сочи, че видно от приложената имейл кореспонденция между председателя на Фондацията и О.М. (Доказателство № 2), на 14.07.2021 г. ищецът е изразил готовност да заплати сумата от 600 лв. - разноски по адм. д. № 292/2021, по описа на АССО, и като добросъвестен длъжник е сторил това на 19.07.2021 г., както може да бъде установено от приложеното платежно нареждане (Доказателство № 3). Въпреки това, на 03.08.2021 г. - повече от две седмици след извършеното плащане, в полза на О.М., е издаден изпълнителен лист за същата сума (Доказателство № 1). На следващо място, видно от Покана за доброволно изпълнение с изходящ № 33125/30.09.2021 г. на ЧСИ С.Х., същата е изготвена на 30.09.2021 г. - повече от два месеца след погасяване на описаното в нея задължение.

Въз основа на гореизложено, може да се направи извод, че както за ответника, така и упълномощения му представител е бил налице достатъчно дълъг период от време, за да установят факта на постъпното плащане преди да предприемат действия по образуване на производство за принудително изпълнение на вземането.

От това противоправното действие за ищеца ***** са настъпили вреди, изразяващи се в заплатения адвокатски хонорар за правна защита и съдействие в изпълнителното производство. Тези вреди са в пряка причинна връзка с описаното

противоправно деяние - участието на адвокат в изпълнителното производство на страната на длъжника, от една страна, е гаранция за законосъобразното му протичане, а друга е израз на конституционно предвиденото в чл. 122 от Конституцията право на защита на всички граждани и юридически лица във всяка фаза на процеса.

За последния елемент на фактическия състав на непозволено увреждане е налице презумпция в чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, а именно, че във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към деянието (както в наказателното право), а неполагане на дължимата (от добрия стопанин или добрия търговец) грижа. В този смисъл са Решение № 189/20.06.2014 г. по гр. д. М 5193/2013 г. по описа на ВКС, IV г. о., Определение М 725 от 26.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 5312/2016 г., IV г. о., ГК, Определение № 120 от 13.02.2009 г. на ВКС по гр. д. № 4920/2008 г., III г. о., ГК и др. Представителят на О.М. не е положил дължимата грижа, тъй като не е извършил справка за постъпили по сметка на Общината суми преди да подаде молба за образуване на изпълнително дело № 20218630402578, по описа на ЧСИ С.Х., въпреки че ищецът е заплатил разноските по адм. дело № 292/2021 г., по описа на Административен съд - София област по изрично посочена в имейл от 15.07.2021 г. от служител на Общината, Х.К. - спец. „Деловодство”, банкова сметка. Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия; тя има обезпечително-гаранционна функция; тази отговорност не произтича от вината на лицето, което е възложило работата, и затова няма място за възражение, че то е невиновно, и за доказване на неговата невиновност. Така и Постановление № 7 от 29.XП.1958 г., Пленум на ВС.

Следователно О.М., на основание чл. 49 ЗЗД, като възложител на работата на представителя си по пълномощие, следва да носи отговорност за причинените вреди от противоправното и виновно действие на упълномощения си представител, изразяващо се в злоупотреба с процесуално право - недобросъвестно упражняване на процесуално право. В този смисъл е актуалната практика на съдилищата в страната Решение № 260263 от 5.05.2022 г. на РС - Варна по гр. д. М 2854/2021 г. и Решение J& 1657 от 28.11.2019 г. на РС - Стара Загора по гр. д. № 4150/2019 г.

Ищецът моли съда, на основание чл. 49, във вр. с чл. 45 от ЗЗД, във вр. с чл. 3 от ГПК, да постанови решение, с което да осъди О.М. с адрес: обл. София, *****" № ** да заплати в полза на *****" ЕИК: *****, сумата от 300 (триста) лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат от непозволено увреждане, изразяващо се в неоснователно образуване на изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х., ведно със законната лихва от 05.10.2022 г. - датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът моли да бъде осъден ответника да му заплати и направените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски, в това число, заплатеното адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Ответникът О.М., в срока по реда на чл. 131 от ГПК се е възползвал от правото си да

даде писмен отговор, представил е писмени доказателства и е направил доказателствени искания. В отговора на исковата молба ответникът изразява становище, че искът е допустим, но неоснователен, поради което го оспорва, моли съда да го отхвърли и да му присъди направените по делото разноски. В отговора на исковата молба ответникът твърди, че въз основа на Изпълнителен лист от 03.08.2021 год., издаден по адм. дело № 292/2021 год. на Административен съд — София област срещу *****” било образувано изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х.. След получаване на покана за доброволно изпълнение Фондацията е депозирала пред ЧСИ молба, с която е представила доказателства за пълно плащане на сумата по изпълнителния лист, поискала е прекратяване на делото и присъждане на 300 лв. разноски - адвокатски хонорар. След получаване на молбата на Фондацията ЧСИ я изпратил за становище на О.М., която деиозирала по изпълнителното дело писмена молба, с която потвърдила извършеното плащане и дала безусловно съгласие за прекратяване на делото. Изпълнителното дело било прекратено. На Фондацията не били присъдени/заплатени разноски. Останала недоволна от отказа на ЧСИ, Фондацията го обжалвала пред СГС. От своя страна СГС отхвърлил жалбата и отказал присъждането на разноски. Снабдяването с изпълнителен лист и образуването на изпълнително дело срещу Фондацията е плод на недоразумение (лоша комуникационна връзка между счетоводството, деловодството и оослужващия общината адвокат). След установяване на грешката веднага били предприети действия за прекратяване на изпълнителното дело. Сочи се в отговора, че Фондацията не е претърпяла твърдяните от нея вреди, защото: А) няма доказателства за претърпяна вреда под формата на платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита по изпълнителното дело. Б) дори и да се установи заплащане на адвокатското възнаграждение, уговорено с ДПЗС от 29.10.2022 г. и то да се квалифицира като вреда, то настъпването ѝ не е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с образуването, воденето и прекратяването на изпълнителното дело.

Поради изложеното ответникът изразява становище, че предявения от ищцеца иск е неоснователен и моли съда да го отхвърли, като му присъди и направените по делото разноски, а именно адвокатско възнаграждение в размер на 300 (триста) лева.

В съдебно заседание ищцеца, чрез процесуалния си представител поддържа предявения иск, като излага подробни съображения за основателността на предявените искове, представя списък по чл.80 ГПК.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорват предявения иск, развива подробни съображения за неоснователност на същия.

Районен съд, като взе предвид доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства, съгласно чл.188 ГПК намира за установено следното **от фактическа страна:**

Установи се от събраните по делото писмени доказателства: Покана за доброволно изпълнение с изх. № 33125/30.09.2021 г. по изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х. с приложение - Изпълнителен лист от 03.08.2021 г., по описа на Административен съд - София област; Имейл кореспонденция между председателя на

Фондацията и О.М.; Платежно нареждане от 19.07.2021 г.; Съобщение с изх. № 5760/10.02.2022 г. по изп. дело 20218630402578 на ЧСИ С.Х.; Пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 29.10.2021 г.; Молба от О.М. от дата 16.12.2021 г. по изп. дело № 2578/2021 г. на ЧСИ Д.Х.; Заповед № РД-238/14.10.2022 г. на Кмета на О.М.; удостоверение за избор на кмет, и не се спори, че спрямо ищеца е образувано процесното изпълнително дело, като същото е прекратено между страните, като от представеното пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 29.10.2021 г. от страна на ищеца по цитираното изп.дело, се установява, че е договорено възнаграждение от 300,00 лв. (словом: триста лева), платимо в брой при подписване на договора.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от приетите по делото писмени доказателства, от приетите заключения на вещи лица и от разпитаните по делото свидетели.

При така установената фактическа обстановка съдът извежда следните **правни изводи**:

По предявения иск с правно основание чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД да бъде осъден О.М. с адрес: обл. София, *****" № ** да заплати в полза на *****" ЕИК: *****, сумата от 300 (триста) лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат от непозволено увреждане, изразяващо се в неоснователно образуване на изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х., ведно със законната лихва от 05.10.2022 г. - датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, съдът намира следното:

Отговорният по чл.49 ЗЗД не може да прави възражение, че не е виновен за причинените вреди, може да прави възражение, че работникът или служителят на когото е възложил работа, не е виновен. Отговорността на ответника са основава и на правилото на чл.49 от ЗЗД съгласно който всеки, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на възложената работа. Отговорността по чл.49 е гаранционно-обезпечителна, тя е безвиновна отговорност, като за да е налице е необходимо първо да се установи отговорност по чл.45 от ЗЗД на физическо лице, на което е възложена работа при и по повод на която е станало това увреждане. Относно факта на настъпване на вредата и нейния размер съдът намира, че на възстановяване подлежат само действително нанесените вреди, т.е. само изплатените адвокатски възнаграждения. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай, от договор за правна защита и съдействие от 29.10.2021 година /л. 12 от делото/ се установява, че за правна защита и съдействие пред ЧСИ по повод процесното изпълнително дело с упълномощения процесуален представител е било уговорено възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева,

както и договорен начин на плащане - платимо в брой при подписване на договора. На лист 14 от делото е приложен идентичен договор за правна защита и съдействие пред РС-Пирдоп от 30.09.2022 г. от същия ищец с упълномощения процесуален представител, като се установява, че е било уговорено възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, както и договорен начин на плащане - платено в брой при подписване на договора. Договорът за правна защита и съдействие представлява частен писмен документ, поради което няма обвързваща доказателствена сила и може да служи за доказателство единствено, че е подписан от лицата, сочени като страни по договора, но не и че отразените обстоятелства действително са се осъществили, като освен това, частните документи нямат и достоверна дата – в този смисъл е трайната съдебна практика(решение № 748/ 17.02.2011 г. по гр. д. № 801/ 2009 г., IV г.о., решение № 197/ 23.12.2014 г. по гр.д.№ 7364/ 2013 г., III г.о.). Тъй като частните документи не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила, ако бъдат оспорени удостоверените от тях факти, последните подлежат на доказване по общите правила на ГПК (решение № 50/ 21.07.2017 г. по гр.д.№ 4880/ 2014 г., IV г.о., решение № 270/ 19.02.2015 г. по гр.д.№ 7175/ 2014 г., IV г.о.). Страната не следва да разчита на доказателствената сила на представен по делото частен документ, когато е съставен в свидетелство на факт, който насрещната страна оспорва, защото съдът няма задължението да приеме за осъществен оспорения факт, нито за вярна датата на съставянето му (решение № 213/ 15.01.2018 г. по гр.д.№ 856/ 2017 г., III г.о.). Както вече бе посочено, съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждение и в договора е описан начинът на плащане. Когато плащането на адвокатското възнаграждение е по банков път, се представят доказателства за извършеното плащане, а когато е в брой - вписването за направеното плащане в брой в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от текста на договора за правна защита и съдействие от 29.10.2021г., уговореното възнаграждение от 300 лв. е платимо в брой, като не е вписано изрично, че договорената сума е внесена в брой, след което са положени подписите на двете договарящи страни: клиент и адвокат. Съгласно установената съдебна практика подобно вписване в договора за правна помощ се счита за разписка за реално плащане в брой на договорения адвокатски хонорар.“/. Според посоченото по-горе Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС, писмената форма на договора за правна защита и съдействие е форма за доказване на договореното и платено адвокатско възнаграждение, но само при такова оформяне на договора за правна защита и съдействие, когато е посочено, че твърдяното плащане е направено в брой, а не само е договорен начин на плащане в брой, договорът има характер на разписка. Съдът намира, че от събраните доказателства по делото, преценени в тяхната съвкупност не са налице предпоставките за осъждане на ответника, като не се доказва безспорно(следва да се посочи, че доказателствената тежест е за лицето, което претендира изгодни за себе си правни последици от фактите, удостоверени или обективирани в частния документ), че претендираното обезщетение е заплатено, като видно от Речник на български език е, че значението на думата(прилагателно) „платима, платимо, мн. Платими“ е „Който може да се

плати или се плаща“, като други доказателства относно извършено плащане на претендираната като обезщетение сума от 300,00 лв. не бяха ангажирани.

По изложените съображения съдът намира, че липсва основание да се приеме, че ищеца е доказал по надлежния ред реално да е претърпял имуществени вреди във връзка със сключването на Договор за правна защита и съдействие от 29.10.2021 година, като съдът намира иска за недоказан и неоснователен.

При този изход на делото, съдът намира, че следва да присъди на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените от ответника разноски в размер на 300,00 лв. по представен списък по чл.80 ГПК, като същите следва да се възложат на ищеца.

Мотивиран от изложеното, Районен съд-Пирдоп

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД иска предявен от *****“ с ЕИК: ***** срещу О.М. с ЕИК по БУЛСТАТ: *****, да заплати сумата от 300 (триста) лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат от непозволено увреждане, изразяващо се в неоснователно образуване на изпълнително дело № 20218630402578 по описа на ЧСИ С.Х., ведно със законната лихва от 05.10.2022 г. - датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, *****“ с ЕИК: ***** да заплати на О.М. с ЕИК по БУЛСТАТ: ***** сумата от 300,00 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните пред Софийски Окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Пирдоп: _____